

[Bertel Dahlgaard.]

mange samråd, men vi kan jo lige så godt erkende, at det i stort omfang er blevet ved snakken. Mulighederne var der, men når den ene part standsede én besparelse, standsede den anden part til gengæld en anden besparelse. Man sidder med følelsen af, at partierne endnu ikke forstår, at de lever under nødvendighedens lov. Desværre er det meste af finansåret gået med snak, så yderligere besparelser ikke kan få væsentlig virkning i indeværende finansår.

Det næste, man hæfter sig ved i de tal, jeg nævnte, er, at finansministeren regner med, at indtægter og udgifter vil stige med samme beløb i det kommende finansår, nemlig 100 mill. kr. Jeg kan kun betragte denne antagelse som et fromt ønske, der ikke har megen forbindelse med den virkelighed, der omgiver os. Skal noget sådant opnås, må der ske en betydelig klimaforandring herinde og forholdene ude i verden undergå væsentlige forandringer.

Må jeg nævne enkelte ting, som vi vist meget hurtigt må tage ind i vore overvejelser: dersom den nuværende uro ude i verden fortsætter i de kommende måneder, må vi forberede os på en ny prisklemme for Danmark. Ikke blot olie og andet brændsel vil stige stærkt i pris; der er selvfølgelig risiko for, at også de andre råstoffer, som vor produktion er afhængig af, vil stige i pris, mens det er vanskeligt at tænke sig, at vore eksportvarer vil stige tilsvarende. Vi skal ikke mane Koreakrigens følger for os frem, men vi må regne med den mulighed, at Danmarks stilling bliver svækket sammenlignet med de andre lande, hvoraf de fleste selv ejer råstoffer, som giver dem øget fortjeneste. Vi behøver blot at tænke på den forskel, der i en sådan situation er mellem Danmarks og Norges stilling, hvor dette lands vældige handelsflåde og store råstof- og kraftreserver vil være et stærkt økonomisk værn for landet. Svækkelsen for Danmark kommer på et tidspunkt, hvor vor produktion ikke er væsentligt stigende, og hvor stigninger i eksporten vanskeligt kan ventes fortsat i samme grad som hidtil.

Den udvikling, vi må frygte, er jo ikke blot af valutarisk art; den vil også drage betydelige finansielle konsekvenser med sig. I denne forbindelse kommer jeg til det

næste, som kan forstyrre de finansministerielle cirkler, nemlig den nærliggende mulighed for nye pristalsstigninger.

Med disse muligheder for store udgiftsstigninger, jeg her har nævnt, må så sammenholdes den nedgang i statens indtægter, som partierne herinde synes at lægge op til. Under den behandling af ligningsloven, der foregår i udvalget i disse dage, er fra forskellig side, bl. a. af de konservative, foreslået nedgang i indtægterne på ca. 30 mill. kr. Der må måske også nu regnes med bortfald af til lægsafgiften på visse motorkøretøjer — ca. 14 mill. kr. — foruden en betydelig nedgang i benzinafgifterne. Der må regnes med store forhøjelser af de civile beredskabsudgifter, som jeg forstår nogle vil mene kan løbe op i trecifrede milliontal; i hvert tilfælde bliver der jo tale om betydelige beløb.

Endelig må det erindres, som også finansministeren nævnte det, at når udgifterne til aldersrente og folkepension ikke er større end de i finanslovsforslaget anførte, skyldes det i nogen grad en fiktion, nemlig dette at en del af folkepensionen for finansåret 1957-58 først kommer til udbetaling fra statskassen i det følgende finansår 1958-59, medens folkepensionsbidraget indgår fuldt ud for det pågældende halvår. Og så må det i øvrigt ikke glemmes, at finanslovsforslaget bygger på, at de midlertidige afgifter, derunder tøjsskatten, er opretholdt uændret.

Jeg tror at turde sige, at de perspektiver, jeg her har opridset, skulle kunne få folketinget til at beskæftige sig mere alvorligt med spareproblemet, end det hidtil har været muligt at vinde ørenlyd for.

Blandt de udgiftsforhøjelser og indtægtsnedsættelser, som jeg har nævnt der er stillet krav om, er der flere, som det radikale venstre er tilhænger af, når man betragter hver af dem isoleret. Men tilstanden er ikke længere den, at man kan behandle hver enkelt ting for sig, og at hvert parti kan komme med sine særlige ønsker med det resultat, at når det ene parti får sit ønske opfyldt, kan det andet parti til gengæld få sine krav imødekommet. Det bliver efter mit skøn tvingende nødvendigt, at tingene ses i sammenhæng, og at folketingets partier øver sig i selvdisciplin, selv om valgets løsluppenhed frister mange. Såvel finans-